

[Kai Moltke.]

en betingelse for en fornuftig langtidsplanlægning. Uden at man giver en temmelig stor ramme for langtidsplanlægning, skal man ikke vente at komme ret langt; det har man ikke gjort, og det er det — foruden den almindelige økonomiske politik, som er blevet ført af regeringen — der hidtil har lammet udviklingen.

Jeg kan ikke lade være med at undre mig lidt over den konservative ordfører, hr. Poul Schlüter, som lagde særlig vægt på, at de sociale selskaber slet ikke havde brugt de penge og de kvoter, som er stillet til deres rådighed. Ja men hvis det virkelig er sådan, at der ikke er noget behov, at der ikke er brug for det, hvorfor så ikke hæve rammen alligevel alene for at være forudseende? For hvis rammen ikke udfyldes, så kommer staten jo heller ikke af med nogen penge, så denne form for betænkelighed kan jeg ikke rigtig forstå.

Så blev, som rimeligt er, spørgsmålet om ejerlejligheder bragt ind i billedet, og dér vil jeg ærlig talt sige, at når man taler om større egenkapital, mindre belåning, mindre belastning af markedet, ville jeg mene, det var såre rimeligt med det udbud, vi i øjeblikket har af ejerlejligheder osv., at sige: der skal ganske væsentligt større egne indskud til for at berøve den øvrige del af dem, som hidtil har boet til leje, en række af de lejligheder, der ellers ville være til rådighed. Ville det så ikke være passende i en sådan form for planøkonomi for at skåne obligationsmarkedet at indføre en maksimumsgrænse for belåning netop ved de transaktioner, der står i forbindelse med ejerlejlighederne? Hvis man tager det med ind i billedet for at skåne kreditten og begrænse udstedelsen af obligationer, så tror jeg, de fleste fornuftige mennesker her i salen med glæde ville hilse et initiativ fra regeringens side med hensyn til at sanere realkreditten på disse punkter. For det er dér, vi bl. a. har en temmelig kedelig stigning; det er jo tårnhøje priser, ejerlejlighederne er nået op på.

Så er der endnu et punkt. Jeg har altid været en stor beundrer af radikal filosofi og friske radikale initiativer, og nu hørte jeg den radikale ordfører i dag stå på talerstolen og sige: der er det urimelige ved de sociale selskaber, som får rentesikring, at

her bor en masse velhavende mennesker, som i virkeligheden nyder godt af penge, som skulle komme andre sociale grupper til gode. Nu er jeg altid nysgerrig, når jeg hører sådanne nye toner fra radikal side. Mener den radikale ordfører med disse bemærkninger, at sådanne velstående mennesker f. eks. skulle betale differencen mellem den leje, der er fastsat på grundlag af rentesikringen, og den faktiske omkostning ved lejligheden, som den ville være i tilfælde af, at man ikke havde rentesikring? I så fald forekommer det mig at være et interessant forslag; man kunne jo yde det f. eks. som bidrag til de sociale selskabers fond, som i sin tid har skaffet dem en billig lejlighed, som de har nydt godt af i nogle år. Men før jeg tager endelig stilling til spørgsmålet, vil jeg gerne høre den radikale ordfører på dette konkrete punkt klargøre, om det var det, der var meningen med, at man ikke skulle begunstige folk med store indtægter i det sociale byggeri. Hvis der overheadet ligger nogen tanke bagved, synes jeg, den skulle formuleres og fremsættes.

Ømann: Det forekommer mig, at der er en nøje sammenhæng mellem dette prisværdige forslag om at udvide kvotaen for det sociale byggeri og de muligheder, som den siddende regering kan og vil åbne for en finansiering af byggeriet. Skal der finansieres på usikre vilkår, så er det tvivlsomt, om selv de sociale selskaber med en rentesikring overheadet tør realisere deres projekter.

Boligministerens fromme håb om et fortsat højt niveau for boligbyggeriet er ikke nok. Dette folketing kender ikke regeringens planer for løsningen af finansieringskrisen til trods for sommerens og efterårets dramatiske hændelser på dette felt. Men vi har rigtignok fået et urovækkende forvarsel i form af den redegørelse, som er fremkommet i forgårs fra det udvalg, som regeringen i juni nedsatte til undersøgelse af obligationsmarkedet med det formål, at det skulle fremkomme med forslag til at opnå en bedre balance.

Det urovækkende forstærkes af løsningen af kommissoriet, som har en ganske bestemt retning, der må give udtryk for regeringens hensigter, og forstærkes også af økonomiministerens erklæring om, at redegørelsen naturligvis er skrevet for at skulle bruges. Jeg synes, der er grund til, medens tid er,